

HỒI MƯỜI MỘT

Quan Đế Miếu Quần Hào Ngộ Nạn

T

rong thoáng chốc Tầm Dương Tam Nghĩa đã chết mất hai, đó là điều thật hết sức bất ngờ đối với Cốc Mộng Viễn và Cổ Hoàn Bạch.

Và câu “kẻ nào vọng động là chết” càng khiến cho hai người rung động tâm thần, lửa giận bùng lên, cùng đảo mắt thật nhanh, nghĩ cách phóng ra ngoài miếu.

Đột nhiên Cổ Hoàn Bạch phi thân xách thi thể Kim Chưởng Thần Kiếm lên, đưa tay lấy Mặc Ngọc Kiếm Sắc hầy còn nắm trong tay lão, lui về chỗ cũ, nhưng liền vung tay ném thi thể Vũ Bình ra ngoài miếu, và liền tức phi thân theo sau.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy hết sức thán phục, vốn định bắt chước Cổ Hoàn Bạch ném thi thể Tam Quang Kiếm Khô ra và phi thân theo sau, nhưng lại thấy như vậy là quá xúc phạm với người đã chết, vả lại chàng cũng tự tin là nếu mình phi thân ra ngoài, kẻ địch bên ngoài chưa chắc đã ngăn cản được chàng.

Ngay khi chàng còn đang do dự, bỗng nghe tiếng Cổ Hoàn Bạch quát lên lạnh lạnh, lại phi thân quay vào, chân vừa chạm đất đã giậm lia lịa, tức giận nói:

- Bọn khốn kiếp ấy đã mai phục đến mấy mươi cung thủ ở ngoài.

Cốc Mộng Viễn cười hỏi:

- Hiền đệ không việc gì chứ ?

Cổ Hoàn Bạch cười khẩy:

- Bằng vào chúng ư ? Chỉ có điều một mình tiểu đệ không giết hết được chúng, cho nên...

Cốc Mộng Viễn cười tiếp lời:

- Muốn ngu huynh giúp hiền đệ giết người chứ gì ?

Cổ Hoàn Bạch bật cười:

- Đừng nói khó nghe như vậy mà.

Cốc Mộng Viễn cười:

- Thật là hạng người như bọn chúng giết nhiều cũng là trừ hại cho võ lâm mà thôi.

Cổ Hoàn Bạch đảo mắt cười:

- Đại ca còn chờ gì nữa, chả lẽ còn sợ bọn tặc tử trong miếu trốn mất hay sao ?

Hai người ung dung trò chuyện, chẳng xem quần hùng trong đại điện ra gì cả.

Cốc Mộng Viễn mỉm cười:

- Vũ Bình và Vương Trung đã táng mạng, muốn biết tung tích của các vị chưong môn có lẽ đành phải trông cậy vào Sử Chính Nguyên thôi.

Cổ Hoàn Bạch gật đầu:

- Đúng vậy, phen này tiểu đệ thật là phục đại ca.

- Vậy thì chúng ta hành động ngay đi thôi kẻo trễ.

Cốc Mộng Viễn trong khi nói đã sải bước đi về phía Sử Chính Nguyên.

Nhưng chàng lại muộn mất một bước. Khi nắm lấy cổ tay phải Sử Chính Nguyên bỗng lão hự lên một tiếng, miệng phún máu tươi, ngã chúi xuống đất chết ngay tại đường trường.

Cổ Hoàn Bạch tức tối la lên:

- Bọn khốn kiếp này thật là quá quắt.

Tính ngang bướng bùng dậy, không chờ Cốc Mộng Viễn đáp lời, đã phi thân ra khỏi miếu.

Cốc Mộng Viễn thấy Tâm Dương Tam Nghĩa thấy đều bị người dùng tên vàng bắn chết ngay trước mắt mình, lòng cũng hết sức tức giận, lại thấy Cổ Hoàn Bạch đã mạo hiểm ra ngoài, chàng liền phi thân theo sau ngay.

Nhưng khi chàng vừa phi thân ra đến cửa miếu, đã loáng thoáng nghe một tiếng cười khẩy rất khế vang lên ở phía sau, song bởi quá lo cho Cổ Hoàn Bạch nên chàng không có thời gian để mà xem xét.

Ra đến ngoài miếu Cốc Mộng Viễn đã thấy Cổ Hoàn Bạch đang giao chiến kịch liệt với ba gã đại hán bịt mặt.

Cốc Mộng Viễn mắt có thể nhìn xuyên qua sương dày, đêm tối mù mịt, người khác cơ hồ xòe bàn tay ra không thấy năm ngón, nhưng chàng vẫn có thể nhìn rõ trong phạm vi bảy trượng.

Cách chàng chừng mười trượng là một khu rừng trúc, bên ven rừng có vài bóng người thấp thoáng.

Cốc Mộng Viễn xem xét tình thế của Cổ Hoàn Bạch, ba gã đại hán tuy võ công chẳng kém, nhưng Cổ Hoàn Bạch đối phó với họ vẫn thừa sức.

Bèn thầm nhủ:

- Những kẻ bên ven rừng hắc là thủ lĩnh của nhóm người này, bắt được kẻ cầm đầu là không còn sợ bọn thủ hạ giáp công.

Cốc Mộng Viễn nghĩ đến là hành động ngay, liền tức tung mình phi thân lướt đến nhanh như cắt.

Người đang trên không, chàng đã nhận thấy mình đoán không lầm, quả nhiên đứng ngay chính diện rừng trúc là một văn sĩ trung niên mặc áo dài và không bịt mặt, một chiếc quạt xếp đang phe phẩy trên tay.

Cốc Mộng Viễn như thiên binh giáng trần, từ trong tối lẫm không lao xuống, khi văn sĩ trung niên phát giác ra thì hai tay Cốc Mộng Viễn đã nắm chặt trọng huyết trên vai y.

Năm gã đại hán đứng sau lưng văn sĩ trung niên thấy vậy, thấy đều bàng hoàng đứng yên tại chỗ.

Cốc Mộng Viễn một chiêu đắc thủ liền đề khí quát:

- Đầu lĩnh các người đã bị bắt, mau dừng tay lại ngay.

Ba gã đại hán đang giao chiến với Cổ Hoàn Bạch vốn đã bị thân pháp kỳ ảo như quỷ dị của Cổ Hoàn Bạch khiến cho mắt hoa đầu choáng, muốn đình thủ mà không dám, giờ nghe tiếng quát của Cốc Mộng Viễn lại càng thêm kinh hãi, bất giác sững người.

Cổ Hoàn Bạch đang lúc nổi cơn thịnh nộ, đâu chịu dừng tay, liền tức ngưng tụ chân lực, chớp nhoáng đã bổ ra ba chưởng.

Mỗi chưởng một người, ba gã đại hán bịt mặt trong tiếng rú thảm khốc, bật ngã ra chết ngay.

Sau đó, Cổ Hoàn Bạch mới chậm rãi cất bước về phía Cốc Mộng Viễn.

Ngay khi ấy Độc Nhân Phi Ứng Thiệu Phi dẫn theo ba tên tiểu khiêu hóa, giơ cao bốn ngọn đuốc to, sải bước đến.

Cổ Hoàn Bạch mỉm cười nói:

- Thiệu Phi, việc này người thực hiện khá lắm đấy

Độc Nhân Phi Ứng Thiệu Phi lộ vẻ mừng rỡ đáp:

- Số của khiếu hóa này là phải bốn ba mà cô...

Y bỗng ngừng lời, nhìn ánh mắt lạnh toát của Cổ Hoàn Bạch thè lưỡi, đoạn giả làm
nói tiếp :

- Chẳng kể mối giao tình giữa công tử với bốn Bang chủ, khiếu hóa này phải nghe theo lời sai bảo của công tử, bằng vào hào khí của công tử, khiếu hóa này cũng tâm phục khẩu phục rồi.

Cổ Hoàn Bạch khúc khích cười :

- Từ nay hãy coi chừng chiếc lưới của người đấy.

Độc Nhãn Phi Ứng Thiệu Phi làm mặt xấu, đoạn giờ cao ngọn đuốc soi vào mặt văn sĩ trung niên nọ, liền tức bật kêu lên một tiếng sùng sốt.

Cốc Mộng Viễn nhường mày hỏi:

- Các hạ biết người này ư ?

Thiệu Phi gặt đầu :

- Vâng.

Cổ Hoàn Bạch tổng quát:

- Y là ai ?

Thiệu Phi ngập ngừng:
- Y là... y là...

Cổ Hoàn Bạch giâm chân quát:

- Người sao thế ? Muốn chết hả ?

Thiệu Phi lặc đầu :

- Công tử, khiếu hóa này hồ đồ mất rồi.

Cổ Hoàn Bạch trùng mắt quắt:

- Y là ai ? Ai cần biết người hồ đồ hay không ?

Thiệu Phi bổng thả dài :

- Y là Ngọc Phiến thư sinh Lãnh Xung Toàn, một trong năm đại cao thủ của Cái Bang.

Cổ Hoàn Bạch sửng sờ:

- Y là người của Cái Bang ư ?

Thiệu Phi gật đầu :

- Đúng vậy, cho nên khiếu hóa này mới hồ đồ mất.

Cốc Mộng Viễn nghe qua cuộc đối thoại giữa hai người đã hiểu ngay ra tự xử, chàng nhớ Ngưu Đầu Quỷ Cái từng bảo là phụng mệnh Bang chủ hợp cùng Thần Phong Tam Mục ám toán chưởng môn nhân các đại môn phái trên Động Đình Hồ, và Ngọc Phiến thư sinh Lãnh Xung Toàn này có lẽ cũng vậy.

Cốc Mộng Viễn không chờ cho Cổ Hoàn Bạch cất tiếng hỏi, liền cười nói trước :

- Hiền đệ, ngu huynh đã biết nội tình rồi, lúc rảnh ngu huynh sẽ nói rõ với hiền đệ, còn bây giờ hãy hỏi về tung tích của Lam Nhân Trù trước cần thiết hơn.

Cổ Hoàn Bạch đưa mắt nhìn Cốc Mộng Viễn :

- Đại ca biết nhiều điều quá nhỉ ?

Cốc Mộng Viễn cười :

- Ngu huynh cũng chỉ mới biết qua lời một cao thủ Cái Bang mấy hôm trước thôi, hiền đệ đừng nghĩ ngu huynh có gì phải giấu giếm hiền đệ.

Cổ Hoàn Bạch nghe vậy cười thầm:

- Cốc đại ca này rõ là gốc ghếch thảm thương.

Nhưng ngoài lại nói:

- Tiểu đệ nào lại trách đại ca kia chứ ?

Cổ Hoàn Bạch bỗng vung tay, một chưởng giải khai huyết đạo cho Ngọc Phiến thư sinh, lạnh lùng hỏi:

- Các hạ là Lãnh Xung Toàn phải không ?

Ngọc Phiến thư sinh Lãnh Xung Toàn này địa vị chẳng thấp trong Cái Bang, và võ công cũng được liệt vào một trong năm đại cao thủ, tính rất cao ngạo, nghe vậy lạnh lùng hỏi:

- Các hạ là ai ?

Cổ Hoàn Bạch chẳng ngờ Ngọc Phiến thư sinh lại hỏi ngược lại mình, bất giác ngẩn người, sau đó lạnh lùng cười to nói:

- Các hạ hiện là tù binh, chỉ được trả lời không được hỏi.

Ánh mắt sắc lạnh nhìn chốt vào mặt đối phương quát:

- Nghe rõ chưa ?

Ngọc Phiến thư sinh liếc mắt nhìn Cốc Mộng Viễn, đoạn mới nói:

- Tại hạ chính là Ngọc Phiến thư sinh.

Câu trả lời của y khiến cho Cổ Hoàn Bạch bực tức quát:

- Ngọc Phiến thư sinh là cái thá gì ? Dọa người hả ?

Đột nhiên vươn tay đoạt lấy chiếc ngọc phiến trong tay đối phương, cười khẩy nói:

- Thiếu gia sẽ khiến cho người từ nay không còn là Ngọc Phiến thư sinh nữa.

“Rắc, rắc” mấy tiếng, ngọn ngọc phiến thành danh vô cùng cứng rắn mà Lãnh Xung Toàn quý hơn tính mạng đã bị Cổ Hoàn Bạch bẻ thành tám mảnh.

Lãnh Xung Toàn mắt phún lửa giận, nhưng tự biết lúc này đã lọt vào tay người, tính mệnh chưa biết ra sao, tuy huyết đạo đã được giải khai, nhưng chân khí không sao đề tụ nổi, lòng hết sức khiếp hãi Cốc Mộng Viễn.

Y chẳng rõ chàng thiếu niên này đã sử dụng môn công phu gì mà chỉ bóp nhẹ đôi vai mình là đã khiến cho mấy nơi kinh mạch bị ách tắc.

Cổ Hoàn Bạch thấy Lãnh Xung Toàn lộ vẻ tức giận, cười khinh miệt nói:

- Người không phục ư ?

Lãnh Xung Toàn lạnh lùng:

- Không dám.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Ngay Lãnh Hư còn không dám, liệu người cũng chẳng to gan đến vậy.

Cốc Mộng Viễn thấy nếu để hai người cứ đôi co như vậy, chẳng biết đến bao giờ mới thôi, đành xen lời:

- Hiền đệ hãy hỏi việc chính yếu là hơn.

Cổ Hoàn Bạch phì cười :

- Phải rồi, từ nay đại ca hãy nhắc nhở tiểu đệ giùm, đôi lúc tiểu đệ nổi tính bướng lên, việc tày trời cũng chẳng màng đến, quyết hơn thua đến cùng...

Có lẽ y nhận thấy mình lại lạc đề, vội nói:

- Lãnh Xung Toàn, người là đệ tử Cái Bang, cứ sao lại bán mạng cho Tam Âm bang ?

Lãnh Xung Toàn đành mặt:

- Mỗi người có chí hướng riêng, tôn giá hỏi thật bừa bãi.

Cổ Hoàn Bạch cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi, rồi quay sang Cốc Mộng Viễn nói:

- Đại ca, y nói cũng có lý đấy chứ ?

Cốc Mộng Viễn ngớ người. Vậy là thế nào ? Cổ hiền đệ lại bênh vực cho đối phương ư ?

Cốc Mộng Viễn lắc đầu :

- Mỗi người có chí hướng riêng, vốn dĩ là có lý, nhưng lúc này từ miệng y nói ra thì lại chẳng đúng lý chút nào cả.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Đúng vậy, y đã là đệ tử Cái Bang thì không còn có quyền chọn lựa chí hướng riêng nữa.

Đoạn nhướng mày quát:

- Lãnh Xung Toàn, thiếu gia khuyên người nên khai thật ra để khỏi chuốc khổ vào thân là hơn.

Lãnh Xung Toàn nhắm mắt:

- Đó là phải tùy ở câu hỏi của tôn giá thôi.

Cổ Hoàn Bạch trầm giọng :

- Lam Nhân Trù hiện ở đâu ?

Lãnh Xung Toàn lắc đầu :

- Không biết.

Cổ Hoàn Bạch tức giận quát:

- Người muốn chết hả ?

- Tôn giá có giết chết tại hạ thì tại hạ cũng không sao phụng cáo.

Cổ Hoàn Bạch vung tay quả thật định xuất thủ, Cốc Mộng Viễn vội nắm lấy tay y giữ lại, lắc đầu ngăn cản.

Cổ Hoàn Bạch hậm hực hạ tay xuống, tức giận nói:

- Nếu người không chịu nói, thiếu gia sẽ cho người nếm mùi Trục Mạch Sư Hồn.

Lãnh Xung Toàn như không hề sợ chết, nhưng khi nghe bốn tiếng “Trục Mạch Sư Hồn” lập tức toàn thân rung động.

Y ngẩng đầu lên, ánh mắt đầy sợ hãi nhìn Cổ Hoàn Bạch, khẽ hỏi:

- Tôn giá là truyền nhân của Đông Tà ư ?

Cổ Hoàn Bạch bồng cả giận quát:

- Người là cái thá gì mà dám gọi... Đông Tà hả ?

“Bốp” một tiếng vang lên giòn giã, Cốc Mộng Viễn không kịp ngăn cản, Lãnh Xung Toàn đã lãnh một bạt tai nẩy lửa.

Lạ thay, Lãnh Xung Toàn bao ngạo khí trước đó tức khắc tan biến sau cái tát tai của Cổ Hoàn Bạch.

Y đưa tay lên sờ má bên trái sưng húp, thở dài nói:

- Tại hạ... Công tử nếu không phải là truyền nhân của Chân gia, hẳn không thể nào biết được thủ pháp Trục Mạch Sưu Hồn đó, nhưng tại hạ quả tình là có điều khổ tâm rất khó nói, cho dù kẻ như Lãnh mỗ là người vong ân phụ nghĩa, phản bội sư môn thì tại hạ cũng chẳng thể nào trả lời câu hỏi của công tử.

Dáng vẻ đầy bi thiết như đấng anh hùng mạt lộ của y đã khiến cho Cổ Hoàn Bạch chau chặt mày, còn đang chưa biết tính sao thì Cốc Mộng Viễn đã cười nói:

- Tại hạ tin lời các hạ... Trong Cái Bang có một vị tên là Lữ Lương, các hạ có biết không ?

Lãnh Xung Toàn gật đầu :

- Đó là sư huynh của Lãnh mỗ.

- Những điều các hạ không chịu nói ra, Lữ Lương đã sớm nói hết với tại hạ rồi.

Lãnh Xung Toàn nghe vậy lập tức sững sờ đến thờ người ra.

- Không sao...

Cốc Mộng Viễn không màng đến thần tình của Lãnh Xung Toàn, cười nói tiếp :

- Các hạ đến đây hẳn là do phụng mệnh của Bang chủ phải không ?

Lãnh Xung Toàn trở mắt nhìn Cốc Mộng Viễn hồi lâu mới nói:

- Lãnh Xung Toàn này không muốn trở thành phản đồ Cái Bang, nếu tôn giá cũng cường bức như vị công tử này, Lãnh mỗ đành phải...

Nói đến đó bỗng hai dòng nước mắt lăn dài trên má.

Cốc Mộng Viễn thấy vậy, lòng vô cùng xót xang, thở dài nói:

- Thôi được, tại hạ không hỏi nữa.

Cổ Hoàn Bạch không bằng lòng, nói:

- Không hỏi sao được ? Bốn vị chưởng môn nhân...

Cốc Mộng Viễn cười ngắt lời:

- Hãy tìm Tam Âm bang đòi.

- Có kịp không ?

Cốc Mộng Viễn biết câu “Có kịp không ?” của Cổ Hoàn Bạch có hai ý nghĩa, một là khó thể dò la được địa điểm tổng đàn Tam Âm bang, dù là phân đàn Giang Nam mà Cổ Hoàn Bạch đã biết thì cũng phải mất hai ngày lộ trình đường thủy mới đến.

Còn một ý nghĩa khác nữa là bốn vị chưởng môn nhân hiện đang trúng độc, đâu thể chờ lâu không chữa trị ?

Nhưng Cốc Mộng Viễn lại không nghĩ vậy, trong mấy ngày qua chàng đã nhìn và đã nghe thấy nhiều điều, tâm cơ cũng linh tuệ hơn trước nhiều, nên chàng tin là kịch độc mà bốn vị chưởng môn nhân trúng phải, Tam Âm bang hẳn có thể chữa trị, nếu không thì đâu cần phải bắt bốn vị chưởng môn nhân mang đi, chỉ cần giết chết là xong.

Còn về việc tổng đàn Tam Âm bang ở gần hay xa, chỉ cần bốn vị chưởng môn nhân không chết, sớm muộn gì cũng dò la ra, chẳng cần phải gấp trong nhất thời.

Vì vậy, chàng mỉm cười nói:

- Hiền đệ, ngu huynh tin là kịp.

Cổ Hoàn Bạch hết sức thắc mắc:

- Đại ca... sao bỗng dưng lại không nóng lòng nữa vậy ?

Cốc Mộng Viễn nghĩ, đâu có thể giải thích bằng đôi ba lời được, bèn cười nói:

- Thiên cơ không thể tiết lộ, hiền đệ hãy nhẫn nại một chút là hơn.

Cổ Hoàn Bạch dẫu môi:

- Hay nhỉ, người ta nóng lòng vì việc của đại ca, vậy mà đại ca lại giấu giếm người ta.

Cốc Mộng Viễn đỏ mặt:

- Ngu huynh đâu phải vậy, hiền đệ...

Cổ Hoàn Bạch thấy chàng đỏ mặt bối rối, bèn cười nói:

- Tiểu đệ đâu có trách đại ca... À, vị Lãnh đại gia này giải quyết sao đây ?

Cốc Mộng Viễn thoáng ngẫm nghĩ một lúc:

- Hãy để cho vị ấy dần thuộc hạ lui đi.

Cổ Hoàn Bạch chau mày:

- Giải quyết như vậy liệu có ổn không?

Cốc Mộng Viễn gật đầu nói:

- Họ không phải là kẻ đầu sỏ, giết đi cũng chẳng ích gì.

Cổ Hoàn Bạch cười:

- Thôi được, xin tuân lệnh đại ca.

Đoạn quay sang Lãnh Xung Toàn nói:

- Hãy mau dẫn những người kia đi đi.

Lãnh Xung Toàn đưa ánh mắt cảm kích nhìn Cốc Mộng Viễn, nhưng vẫn không động đậy.

Cổ Hoàn Bạch chau mày tức giận:

- Các người còn muốn gì ?

Nhưng Cốc Mộng Viễn lại bật cười nói:

- Lãnh huynh, kinh mạch của Lãnh huynh có mười chỗ đã bị tạt hạ dùng Thiên Chấn Thiên Công phong bế, qua mười hai giờ nữa sẽ tự động hanh thông, hãy yên tâm đi đi.

Lãnh Xung Toàn nghe nói vậy mới lạnh lùng gật đầu, bèn khoát tay ra hiệu với bọn thuộc hạ đại hán bịt mặt vội vã bỏ đi.

Độc Nhân Phi Ứng Thiệu Phi chờ Lãnh Xung Toàn đi xa mới vòng tay xá dài Cổ Hoàn Bạch và Cốc Mộng Viễn cười nói:

- Công tử và Cốc tướng công cho phép khiêu hóa tử này cáo từ được chăng ?

Cổ Hoàn Bạch ngạc nhiên:

- Người định đi đâu ?

- Đuổi theo tên phản đồ Lãnh Xung Toàn.

Cổ Hoàn Bạch cười:

- Người đâu phải là đối thủ của y ?

Thiệu Phi cười:

- Công tử quên là y đã bị Cốc tướng quân phong bế mười hai nơi đại huyết rồi sao ?
Do đó khiếu hóa này định đuổi theo bắt y giải về Cái Bang trị tội.

Cổ Hoàn Bạch vừa mới cười, Cốc Mộng Viễn đã lắc đầu nói:

- Không cần đâu, Thiệu đại hiệp, ý định của đại hiệp không thực hiện được đâu

Thiệu Phi ngẩn người:

- Cốc tướng công ý muốn nói là phản đồ bốn bang không cần phải bắt giữ ư ?

Cốc Mộng Viễn cười:

- Thiệu đại hiệp trong thời gian gần đây chưa nhận được lệnh dụ của Bang chủ là may mắn lắm rồi, nếu một khi đại hiệp nhận được lệnh dụ cũng bảo đại hiệp đi làm đồ tể thì thật là một điều đau khổ.

Thiệu Phi bàng hoàng:

- Tướng công muốn nói là toàn Cái Bang đã bị người khống chế rồi ư ?

Cốc Mộng Viễn gật đầu:

- Có lẽ vậy.

Thiệu Phi lắc đầu:

- Khiếu hóa này không tin.

Cổ Hoàn Bạch bỗng tức giận nói:

- Người dám không tin lời Cốc đại ca hả ?

Thiệu Phi vô cùng sợ Cổ Hoàn Bạch, nghe vậy vội nói:

- Chẳng phải khiếu hóa này không tin lời Cốc tướng quân, nhưng có điều biến cố này thật là kinh khủng.

Cổ Hoàn Bạch cười:

- Vậy mới phải chứ.

Cốc Mộng Viễn nghiêm giọng:

- Thiệu đại hiệp, việc này nguyên ủy thế nào, hiện chưa thể biết được. Tuy nhiên, phàm là cao thủ Cái Bang hầu hết đã nhận được lệnh dụ của Bang chủ, bảo họ làm việc cho kẻ khác.

- Đó chính là nguyên nhân đã khiến khiếu hóa này lo lắng.

- Nhưng tại hạ cũng rất lấy làm lạ, vì sao Thiệu đại hiệp lại chưa nhận được lệnh dụ ?

Thiệu Phi bỗng đỏ mặt:

- Điều ấy... điều ấy...

Tinh quang trong một mắt của y hoàn toàn tắt lịm, mặt đầy vẻ hổ thẹn.

Cổ Hoàn Bạch khẽ nói:

- Cốc đại ca, y là đệ tử đã bị trục xuất.

Cốc Mộng Viễn sửng sốt:

- Ô, thảo nào.

Cổ Hoàn Bạch cười nói tiếp:

- Nhưng y vẫn còn là người trong Cái Bang.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên hỏi:

- Vậy là sao ?

- Thiệu Phi bị trục xuất sư môn là bởi đã giết lầm một tên đại đạo chịu tội thay cho người, thời gian trục xuất chỉ ba năm thôi.

Cốc Mộng Viễn cười:

- Luật lệ của Cái Bang cũng thật là nghiêm khắc.

Đoạn quay đầu sang Thiệu Phi cười nói:

- Thiệu đại hiệp được đứng bên ngòi cuộc thế này thật là một điều đáng mừng lớn đối với Cái Bang. Theo tại hạ nhận thấy, nếu có thể giảm thiểu tối đa cao thủ Cái Bang dây vào trận đại kiếp vô lâm hiện nay, thì Cái Bang vẫn còn có ngày phục hưng. Nếu không tại hạ thật hết sức lấy làm lo cho quý bang.

Thiệu Phi trầm ngâm:

- Theo ý tướng công phải chăng là muốn khiêu hóa này liên lạc với các nơi trước?

- Không chỉ liên lạc không mà thôi, tốt hơn là tìm gặp tất cả những người chưa nhận được lệnh dụ của Bang chủ, sau đó ẩn náu...

Thiệu Phi chau mày:

- Hành động hèn nhát vị kỷ đó e rằng không ai đồng ý.

Cốc Mộng Viễn cười cười:

- Tại hạ nói ẩn nấu đây chỉ là bề ngoài, bên trong các vị vẫn tìm cách giải cứu Cái Bang thoát khỏi vòng kiềm chế của kẻ khác.

Thiệu Phi cảm kích nói:

- Cốc tướng công khiế hóa này thật hết sức cảm tạ tướng công đã chỉ điểm cho...

Cốc Mộng Viễn cười ngắt lời:

- Võ lâm cùng một nguồn, không cần phải cảm tạ.

Bổng quay sang Cổ Hoàn Bạch hỏi:

- Hiền đệ còn việc gì với những người trong miếu nữa không?

Cổ Hoàn Bạch cười:

- Chính vì muốn vạch trần sự cấu kết của Tầm Dương Tam Nghĩa với Tam Âm bang, tiểu đệ mới bảo Thiệu Phi sắp đặt cuộc gặp gỡ đêm nay, bất giác Tầm Dương Tam Nghĩa đã chết, đâu còn việc gì nữa.

Cốc Mộng Viễn cười đùa:

- Vậy đại ca được hưởng chung niềm vinh quang với hiền đệ rồi.

- Đại ca chúc lấy phiến vào thân thì có, Tam Âm bang sẽ không buông tha cho đại ca đâu.

Cốc Mộng Viễn thản nhiên cười:

- Ngu huynh đang cần tìm họ, lẽ nào lại sợ họ tìm đến chúng ta?

Cổ Hoàn Bạch thâm kinh hãi:

Cổ Hoàn Bạch thâm kinh hãi:

- Cốc đại ca, mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng.

Cốc Mộng Viễn gật đầu:

- Ngu huynh hiểu, vả lại có hiền đệ đi cùng, ngu huynh lại càng yên tâm hơn.

Cổ Hoàn Bạch cười ngọt lịm:

- Đại ca, chúng ta hãy quay trở lại miếu.

Cốc Mộng Viễn ngạc nhiên hỏi:

- Hiền đệ chẳng phải đã nói là hết việc rồi sao ?

Cổ Hoàn Bạch cười:

- Làm việc gì cũng phải có đầu có đuôi, chúng ta chẳng thể không nói với họ một tiếng.

Cốc Mộng Viễn gật đầu:

- Đồng ý với hiền đệ.

Thế là, Độc Nhãn Phi Ưng cầm đuốc theo hai người cùng quay vào Miếu Quan Đế.

Vừa bước vào cửa miếu, ba người cùng bàng hoàng đứng thừ ra tại chỗ.

Chỉ thấy hai mươi mấy nhân vật võ lâm có tiếng tăm trong vùng Tầm Dương lúc này đang được sắp ngay ngắn chết trong đại điện.

Trong đại điện không hề có dấu tích giao đấu, như thể những người này xuôi tay chịu chết, và cũng như họ cam tâm tình nguyện chết vì nghĩa cả vậy.

Cổ Hoàn Bạch tức giận giậm chân tranh trước lao vào đại điện và nói:

- Đại ca, phen này chúng ta thật là mất mặt.

Cốc Mộng Viễn cũng tức giận tiếp lời:

- Không sai, chúng ta quả là đã thất thố to rồi.

Đoạn sải bước đi vào, xách một tử thi lên xem xét, lập tức kinh hoàng thất sắc, thì ra ngạc nhiên gây tử vong là một ngọn Hiết (bồ cạp) Võ Độc Châm dài chỉ chừng một tấc cắm vào sau ót, thảo nào những người này đã chết không có vết máu và chết không lộ chút vẻ gì đau đớn.

Cốc Mộng Viễn suy nghĩ một hồi, đoạn đưa tay rút lấy ngọn Hiết Võ Độc Châm.

Cổ Hoàn Bạch hốt hoảng la to:

- Không được đạo vào...

Đồng thời tung mình lao tới, lẳng không xuất chỉ, búng rơi ngọn Hiết Võ Độc Châm đã được Cốc Mộng Viễn rút ra và cầm trong tay.

Cổ Hoàn Bạch mặt đầy vẻ hoảng sợ và hối hả nói:

- Cốc đại ca, châm này có kịch độc, chẳng những dính máu chết ngay tại chỗ, mà chạm vào da thịt cũng theo lỗ chân lông len vào kinh mạch.

Thấy Cốc Mộng Viễn vẫn thản nhiên, bất giác ngạc nhiên nói:

- Đại ca sao thế này ? Tiểu đệ mang theo sẵn linh dược giải độc tốt nhất...

Vừa nói y vừa thò tay vào lòng lấy ra một chiếc lọ ngọc trắng nhỏ, trút ra một viên thuốc to cỡ hạt đậu, năm màu sắc sỡ và thơm ngát, trao cho Cốc Mộng Viễn và nói tiếp :

- Cốc đại ca, đây là Tẩy Kinh Tĩnh Huyết Đan, hãy nuốt vào mau.

Cử chỉ quan tâm lo lắng chân tình và còn lấy tặng thánh dược khử độc Tẩy Kinh Tĩnh Huyết Đan, thật khiến cho Cốc Mộng Viễn hết sức xúc động.

Bình thủy tương phùng mà giao tình lại sâu đậm như cốt nhục, Cốc Mộng Viễn rất lấy làm mừng cho bản thân và cũng mừng cho võ lâm, bởi xem ra những trang nam nhi huyết tính đâu đâu cũng có.

Chàng ngập vể cảm kích nhìn Cổ Hoàn Bạch, chàng có hàng ngàn lời cảm tạ muốn nói, nhưng lại không tìm được lời nào thích đáng nhất.

Sau cùng, chàng chỉ nhè nhẹ nói:

- Ngu huynh không sao, đa tạ hiền đệ.

Tiếng nói chàng chẳng những rất khẽ mà còn có vẻ ghen ngào.

Cổ Hoàn Bạch ngây người ra hồi lâu.

Y kinh ngạc biết Cốc đại ca tay chạm vào độc châm mà lại điềm nhiên vô sự.

Y xúc động bởi ánh mắt đầy thâm tình của Cốc đại ca.

Y cũng e thẹn bởi việc mình đã quan tâm quá mức...

Y cúi đầu xuống.

Y không dám để cho Cốc đại ca trông thấy mình đỏ mặt.

Cốc Mộng Viễn tưởng y giận hờn, hoặc là...

Chàng bổ xung:

- Ngu huynh quả thật là không hề hấn gì. Ngu huynh chẳng sợ kịch độc này đâu.

Cổ Hoàn Bạch ngược mặt lên, khẽ cười nói:

- Đại ca không hề gì thật ư ?

Cốc Mộng Viễn gật đầu cười :

- Khi ngu huynh rút lấy độc châm đã ngấm vận đề Tam Dương Chân Cương, hẳn là hiền đệ đã từng nghe nói đến Tam Dương Chân Cương phải đảo chủ Đông Hải Vô Nhân Đảo vận độc bất xâm rồi chứ ?

Cổ Hoàn Bạch mừng rỡ lớn tiếng nói:

- Quy gia gia là ân sư của đại ca...

Bỗng lại xịu mặt, vẻ vui mừng tan biến, lắc đầu lẩm bẩm:

- Không... đại ca không thể là...

Cốc Mộng Viễn cười ngắt lời:

- Đúng vậy, Quy lão không phải là ân sư của ngu huynh.

Cổ Hoàn Bạch vụt ngẩng cổ lên cười :

- Thật vậy chứ ?

Cốc Mộng Viễn chẳng hiểu sao Cổ Hoàn Bạch thoát vui thoát buồn như vậy, song vẫn đáp:

- Đương nhiên là thật, ai dám không nhìn nhận ân sư của mình kia chứ ?

Cổ Hoàn Bạch nhẹ người, như vừa trút được gánh nặng ngàn cân.

Khi vừa nghe Cốc Mộng Viễn nói đến Tam Dương Chân Cương, y liền nghĩ Cốc đại ca là đồ đệ của Kỵ Kinh Tẩu Quy Mộng, chí giao của tổ phụ mình, vậy thì còn gì tốt bằng?

Nhưng nghĩ lại, nếu Cốc đại ca là đồ đệ của Quy gia gia thì vai vế mình thấp hơn một bậc rồi còn gì ? Vậy thì đâu thể xưng hô huynh đệ với nhau được nữa.

Do đó y mới xịu mặt và thốt lên “không thể là...”

Cũng may là Cốc Mộng Viễn không hiểu thấu ý nghĩa của câu nói ấy, và tuyệt hơn nữa là Cốc Mộng Viễn đã tự thừa nhận mình không phải là đồ đệ của Quy gia gia.

Lẽ đương nhiên là y lại vui mừng, nhưng nếu một mai y phát hiện sự thật còn tệ hại hơn điều mình không dám nghĩ, Quy Mộng lại là sư huynh của Cốc Mộng Viễn, y sẽ phải làm sao đây ?

Y cười thật tươi, thật trong sáng, và tiếng nói cũng thật thánh thót:

- Đại ca, tiểu đệ thật là vui mừng.

Cốc Mộng Viễn chỉ ngỡ là y vui mừng là vì mình không sợ bách độc, cười nói:

- Hiền đệ khoan hãy vui mừng, ngu huynh đâu có thể ngày đến tối lúc nào cũng vận công.

Cổ Hoàn Bạch cười :

- Không sao, chỉ cần khi đối phó với kẻ dùng độc, cẩn thận một chút là được rồi.

Cốc Mộng Viễn gật đầu :

- Đương nhiên, nhưng ngu huynh vốn dĩ không sợ...

Chàng đưa mắt nhìn viên linh dược Tẩy Kinh Tĩnh Huyết Đan vẫn còn nằm trong tay Cổ Hoàn Bạch, cười thầm nói:

- Hiền đệ hãy cất linh đan vào, ngu huynh có điều cần nói.

Cổ Hoàn Bạch cất linh đan xong, cười hỏi:

- Đại ca có điều gì cần nói vậy ?

- Tẩy Huyết Tĩnh Huyết Đan này là của gia đình hiền đệ ư ?

Cổ Hoàn Bạch bật cười :

- Tưởng là điều gì to tát, dĩ nhiên là của gặt đầu tiểu đệ rồi.

Cốc Mộng Viễn nhíu mày:

- Ngu huynh biết được Tẩy Kinh Tĩnh Huyết Đan này là một trong năm đại linh đan thần kỳ nhất trong võ lâm, và do Chân lão ở Đông Hải đặc chế, chưa bao giờ nghe nói tặng cho ai, sao hiền đệ lại có linh đan này ? Chả lẽ Chân lão là...

Khi Cốc Mộng Viễn đang nói, Cổ Hoàn Bạch đã nghĩ xong đối sách, giờ không chờ Cốc Mộng Viễn dứt lời đã vội nói:

- Chân gia gia là ngoại công của tiểu đệ.

- À !

Cốc Mộng Viễn vỡ lẽ cười.

Độc Nhân Phi Ứng Thiệu Phi thở phào một hơi dài, đưa tay lau mồ hôi trán.

